

Min resa till Etiopien

Vi människor lever under samma himmel. I en ideal värld har vi samma rättigheter. En värld där mat, vatten, tak över huvudet och trygghet är grundstenar att bygga vidare på. En värld där varje människa ÄR lika mycket värd och blir behandlad som det. Men exemplen där detta bryts är många. Historiskt sett har vi oräkneliga exempel där de mänskliga rättigheterna har brutits. Men vad kan vi göra? Här och nu.

Jag gavs möjligheten att åka till Addis Abeba, Etiopien, som representant för Västerås stift. Innan avresan samlade vi in en stor summa pengar för att laga pumpen i den brunn som Karl Cederqvist grävde för hand för över hundra år sedan. Om du var en av de givmilda människorna som bidrog, så tackar jag från djupet av mitt hjärta. Ett varmt tack också från alla dem jag mötte i Etiopien som verkligen var innerligt tacksamma för vår hjälp. För mig var detta ännu en bekräftelse på att VI tillsammans kan göra skillnad. "Ingen kan göra allt, men alla kan göra något".

Under mina nitton levnadsår har jag rest mycket och mött människor från olika delar av världen, men det här var något annat. Att komma så nära inpå de här människornas levnadsöden. Att få se hur de lever, hur de bor och framförallt få samtala om deras drömmar.

På bilden syns den brunn som Karl Cederqvist grävde för hand för över hundra år sedan. Pumpen till denna var trasig och tack vare våra insamlade pengar så kan den nu lagas. Detta kommer vara till stor nytta i vardagslivet men även som komplement till det stora bygge som är på gång. Denna byggnad ska dels innehålla administrativa kontor till Mekane Yesus kyrkan, men även klassrum som gör att fler barn på sikt kommer att få möjligheten att gå i denna skola.

Mekane Yesus kyrkan som vi (jag, Yonas Tamiru och Malin Stridberg) besökte.

Karl Cederqvist
 Här du vilar i stilla jord
 Ovetandes om din påverkan
 Hur hundratal människor kom
 För att minnas
 Minnas det du gjort
 Hur vördnadsfulla deras röster var
 När de talade om dig
 Du vilar i stilla jord
 Må du få veta allt du gjort,
 Allt du skapat &
 Allt det som än idag består

(Dikt skriven av Malva Rosenfeld
 november 2019)

Hygienen i Etiopien är oftast inte densamma som den standard vi i Sverige är vana vid. Till följd av bristen på toaletter på skolorna samt det höga priset på mensskydd tvingas många flickor vara hemma från skolan när de har mens. De missar i värsta fall en fjärdedel av sin skolgång.

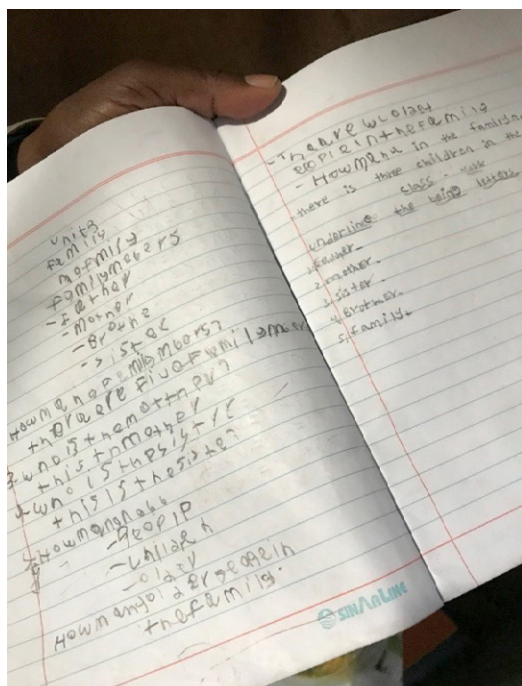
Tänk ändå hur olika möjligheter vi föds till. Mycket beroende på var i världen vi föds och i vilken familj. Flickan på bilden var överlycklig över att få träffa oss och hon bad mig hälsa till alla dem som varit med och givit bidrag till bland annat brunne: "tack för att ni hjälper oss. Gud tackar er. Tack för att ni finns!"

En annan viktig sak att minnas är hoppet. Att inte ge upp utan att fortsätta kämpa. Blomman på bilden påminner mig om detta. Den växer bland sten och taggtråd mot alla odds.

Pojkar som spelar fotboll på gatan. En av de fadderbarn som Skärholmens församling har i Addis Abeba berättade för oss att hans största dröm är att bli fotbollsproffs. De här barnen har drömmar. De har förhoppningar och allt de vill är att ges möjligheten till ett bra liv. Jag är helt övertygad om att vi tillsammans kan vara med och göra skillnad i andra människors liv. Något så "litet" som ett leende till en främling kan göra stor skillnad.

En sjuårig flicka har skrivit i sin skolbok "Family, sister, mother, father, brother." För många, oavsett var man befinner sig i världen, så är familjen det viktigaste i livet.

Barn boende på landsbygden som är på väg till skolan. Det är vanligt att dessa barn går halvdagar i skolan för att ha tid att ta hand om boskap och skörd.

Bild höger:

Husfasader. Innanför huset till höger bor en flicka som är 16 år. Hon vill bli antingen läkare eller jurist.

Bild nedan:

Ännu ett exempel på hur ett hus kan se ut. Det fanns även de lyxiga husen, de där rikare personer bor.

Bild nedan till höger:

En av familjerna vi besökte lagade mat här. För vissa är det så dyrt med kök att man går ihop med grannarna och delar på kostnaden.

Hembesöken hos fadderbarnen var något av det starkaste jag har upplevt. Första flickan vi besökte var 14 år gammal. De bodde sju personer på 10 kvadratmeter. Taket läckte på två ställen, maten lagades på golvet och alla trängdes i den våningssäng som utgjorde en tredjedel av rummet. Där bodde de sju personer under levnadsförhållanden som är så svåra att förstå sig på eftersom jag aldrig har haft det så. Barnens farmor hade nyligen avlidit och pappan var död sen länge. Pengarna som fadderbarnet får varje månad hjälper dem. De hjälper till att ge familjen mat, husrum och kläder.

Hos det 14 åriga fadderbarnet såg det ut så här. En kontrast som är helt obegriplig.

Ett annat av fadderbarnet bor tillsammans med sin mamma och tre syskon och en bebis i två rum på sammanlagt 21 kvadratmeter. Ena systemen var 16 år gammal och hennes bebis var 10 månader. När vi talade med mamman så sa hon "Hur kan jag bara göra för henne, vi delar" och med det menade hon att de delar på pengarna och att de går till mat och hyra.

När vi gått därifrån så skrev jag en dikt:

*Jag går därifrån
Och dem kan inte göra det
Jag åker hem,
Dem är redan hemma
Hemma
Där 21 kvadratmeter för sex personer
Hemma
Där med en 16 åring som har en 10 månaders bebis
Hemma där två trånga rum är allt de har
Där sängarna inte räcker till
Så de får sova på madrasser på golvet
Hemma i en värld som är så olik min
För när jag går därifrån
Är de kvar*

(skriven av Malva Rosenfeld, november 2019)

Ett fadderbarn som är 20 år gammal. Ett år äldre än mig. Hon har läst ekonomi och vill bli psykolog för att hjälpa de föräldralösa barn som bor på barnhem. Tillsammans med sin 16-åriga lillebror och mamma bor hon på 10 kvadratmeter. "Det räcker" sa hon fastän alla tre sover i en 140 cm säng. Både hon och mamman har hiv. Broomsmedicinen är gratis i Etiopien men människor dör ändå.

Ett 7 år gammalt fadderbarn frågar sin mamma "varför får bara jag medicin?" på morgonen när hon får brosmsmedicin mot hiv. Barnet vill bli pilot för att flyga. Familjen på fyra personer bor på 25 kvadratmeter och mamman sa "jag lever för henne, inte för mig".

En av de absolut starkaste upplevelserna var i ett klassrum. Barnen var 12 år gamla och när vi frågade vilka som ville bli läkare räckte 21 personer upp handen. 21 av 30. Vi frågade vad de andra ville bli och en flicka på första

raden reste sig upp när hon fick ordet. Och även om jag inte förstod vad hon sa, då hon talade det lokala språket amharinja, så förstod jag att det var något viktigt. När Yonas översatte så hade hon sagt att det fanns så mycket korruption i landet och att det historiskt sett varit bristande demokrati. Därför ville hon studera statsvetenskap och bli ledare för landet. Hon höll med andra ord ett spontant brandtal inför klassen och när hon satte sig ner applåderade alla och flera jublade. Helt fantastiskt att få vara med om.

Tiggeri var något vi stötte på mycket inne i centrala Addis Abeba. När jag frågade en missionär från Tyskland om barnets möjligheter när föräldrarna är tiggare så svarade hon. "Om du föds som tiggare då är du tiggare." Ofta är det så livet ser ut. Det är svårt att ta sig ur en fattigdom som är så djupt rotad. Det var verkligen fruktansvärt att se hur det kan vara så orättvist. Jag talade med en skolklass i Sverige om detta och ett 12 årigt barn sa det så bra: "Vi har så mycket, ändå är vi inte alltid tacksamma för det. Det borde vi vara".